

Отъ това мѣсто извира една малка рѣка, която се нарича Лазовски боазъ. Тая рѣка преминава презъ село Колапче, което се нарича турски Ханъ-къой. Горниятъ край на тази рѣка е непроходимъ; а на това мѣсто се намираше нашата колиба. Около насъ бѣше букова гора, въ която растѣха такива стари дървета, които имаха повече отъ 5,000 години. Види се, че тия дървета сж израсли още преди потопа, даже преди дѣда Адама.

VII. ПРЕДАТЕЛИ

1862/63

Да ви разкажа сега какъ преминахме и тая зима.

Презъ есенята заклахме осемъ крави и и приготовихме си пастърма и царвули. Намѣриха се и добри човѣци, които ни донесоха още сирене, вино, соль и брашно. Не ща да поменувамъ имената на тия добри и достойни за похвала хора, защото между тѣхъ има още живи; ще да упомена само за дѣда Стояна Странджата, който бѣше родомъ изъ село Гърцитѣ. Моитѣ приятели бѣха сиромаси, но сърдцата имъ бѣха много богати.

Въ Твърдишката гора се намираха свинетѣ на х. Петка изъ Елена. Единъ день азъ преминахъ съ две момчета презъ гореказаната гора и накарахъ свинаритѣ да ми заколятъ едно прасе отъ десеть оки. Когато свинаритѣ изпълниха желанието ми, то азъ имъ рекохъ да кажатъ на х. Петка, че съмъ го глобилъ азъ. Следъ една недѣля дойде при мене единъ мой приятель и ми каза, че х. Петко ходилъ въ Търново при пашата, разказалъ му всичко и помолилъ го да му дозволи да ме хване или да ме убие. Пашата дозволи на х. Петка